

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

☞ Yunus Emre ☞ Tayyib Atmaca ☞ Hacı Musa Tuncer ☞ M. Nihat Malko
☞ Tacettin ŐimŐek ☞ Mehmet Osmanoglu ☞ Fâik Kumru ☞ Kenan Yavuzarslan
☞ Halit Yıldırım ☞ Hilmi Kınalı ☞ Osman Gazi Tura ☞ Mehmet Pektaş
☞ Cafer Mayalı ☞ Ali Kemal Yiğit ☞ Salman Kapanoglu ☞ Ziyâ Nûrdan
☞ Dursun YeŐil ☞ Mehmet Alu ☞ Zekeriya akabey ☞ ÂŐık Serdari

42. Sayı Ağustos 2021

• Mehmet Pektaş

Telefon Sapığı

Telefonumun ekranında Vedat'ın ismini görünce şaşırmadım desem yalan olur. Vedat uzaktan akrabam olur. Yaşıt sayılırız. Çocukken evlerimiz birbirine yakındı. İlkokulu aynı sınıfta okuduk. Sonra yollar ayrıldı, önce babamın tayini çıktı. Arkasında onlar da başka bir şehre taşındı. Görüşürsek düğünlerde bayramlarda görüşür olduk, o kadar.

Vedat'ın numarasının telefonumda kayıtlı olduğunu bile bilmiyordum. Acaba yanlış mı aradı diye düşünerek telefonu açıp açmama konusunda tereddüt ettim. Elim birkaç defa yes tuşuna gidip geldi. Telefonu belki de en son çalışında açtım.

“Alo”

“Alo İrfan merhaba”

“Merhaba Vedat.”

“Nasılsın, ne var ne yok?”

“İyiyim sağ ol. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim.”

“Yengem, çocuklar nasıllar?”

“Onlar da iyi.”

“Bir yaramazlık yok değil mi?”

“Yok.”

“Herkes çok selam söyle. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

15 saniye süren konuşmamız bundan ibaretti. Telefonu kapattıktan sonra aklımda bin tane soru işareti dolaşmaya başladı. Bu adam beni niye aradı? Akşama kadar düşündüm durdum. Mutlaka bir sebebi olmalıydı. Hani derler ya bayram değil seyran değil eniştem beni niye öptü?

Vedat'ın beni araması aklıma o kadar takıldı ki aynı evrakı üç defa yeniden hazırlamak zorunda kaldım. Her seferinde müdür bir eksik bulup geri gönderdi. Acaba bir sıkıntısı vardı da söyleyemedi mi? Böyle bir şey olsa beni niye arasın. Benim bir sıkıntım olsa onu arar mıyım? Aramam. Vedat'la çocukluk arkadaşısı olsak da o samimiyet 30 sene öncesinde kaldı. Ben bu düşünceler arasında gidip gelirken akşamı etmişim, haberim yok. Dairenin hizmetlisi Cafer, yanıma gelip:

“Yatıya kalacaksan yorgan döşek sereyim İrfan abi.” demese belki de mesainin bittiğini, içeride kimsenin kalmadığını fark edemeyecektim.

“Sorma Cafer, uzaktan bir akrabam telefon açtı, sabahtan beri aklım onda.” dedim.

“Hayrolsun kötü bir haber mi var?” dedi.

“Yok be Cafer! Nasılsın, iyi misin dedi, çora çocuğa selam söyle dedi, bu kadar. Başka bir şey demedi. Sence de tuhaf değil mi? Bir insan bir insanı sırf iyi misin diye sormak için arar mı?” Cafer, süpürgeyi, farası bir köşeye bıraktı, bir sigara telleyip karşıma oturdu. Bir tane de bana uzattı. Sigaramı

yakarken:

“Tuhaf tabii. Vardır bir derdi.” dedi. Sigaradan bir nefes çektim:

“Ben de onu düşünüyorum, neden aradı?” Cafer sandalyeye iyice kaykıldı. Sigaradan derin bir nefes çekip dumanını havaya savurdu.

“Kesin miras meselesidir.” dedi.

“Ne mirası?” dedim.

“Ne mirası olacak? Akraba demedin mi sen?”

“Akraba dediysen dıdısının dıdısı... Onunla miraslık bir şey olamaz.” Cafer bir nefes daha çekti sigarasından:

“Öyle deme her sülalede böyle biri bulunur. Dedenin dedesinden, ebenin ebesinden, yedi değil yetmiş göbek öteden bir evlek yer kalsa peşine düşerler. Devletin bile bilmediği tarlayı, arsayı bunlar bilir. Sen de gözünü aç, hakkını ara. Akrabanın yaptığını akrep yapmaz demişler. Bak mesela bizim hanım dokuz kardeş, dokuzu da birbiriyle küs. Biz dört kardeşiz; karşı karşıya geliriz de kan çıkar diye köye bile gitmiyorum. Hep bu miras işlerinden.” Cafer daha konuşacaktı.

“Geç kaldım Cafer, yarın görüşürüz.” deyip daireden çıktım.

Başım önümde eve varınca beni neşe ile karşılayan eşimle çocuklarımın da yüzleri değişti. “Neyin var, hasta mısın, iş yerinde bir şey mi oldu, kötü bir haber mi aldın?” gibi soru yağmurundan sonra etrafımda bir koşuşturma başladı. Ateşim ölçüldü, sırtıma kalın bir şeyler, ayağıma terlik giydirildi, Taylot kaynatıldı. Çor çocuk karşıma oturup beni müşahede altına aldılar. Burnumu çeksem biri diğerine “Bak burnu akıyor.” diye fısıldıyor, boğazım gıcıklaşıp hafifçe öksürsem diğeri öbürüne “Öksürüğü de var.” diyor. “Nefes de alamıyor gibi.” “Bak bak beti benzi atık.” “Taylot'un kokusundan şikâyet etmedi. Koku da almıyor galiba.” Benim aklım kulağıma kadar gelen fısıltılarda değil Vedat'ta. Bir süre sonra tüm aile kafa kafaya verdi ve hep birlikte usulca odayı terk ettiler. Eşim maskeli şekilde tekrar geldi.

“Ambulansı arasak mı? En azından bir test yaparlar. Koronaysan da çora çocuğa bulaştırmadan...” Daha fazla dayanamayıp:

“Ne diyorsun sen yav!” diye parlardım. Üzerimdeki hırkayı, ayaklarımdaki terlikleri fırlattım. Lavaboya gidip geldikten sonra aynı yere tekrar oturdum. Eşim:

“O zaman ne bu halin? Geldin geleli bir tuhaf sını.” diye carladı. Düşüne düşüne kafayı yiyecektim. Eşime konuyu açmaya karar verdim:

“Bugün Vedat aradı.” dedim. Tahmin ettiğim gibi eşim de bu aramaya şaşırdı:

“Vedat mı, Şükrü amcanın torunu?” Başımı sallayınca eşim de aklımda dönüp duran soruyu sordu.

“Niye aramış ki?”

“Ben de onu düşünüyorum ya!”

“Niye aradığını söylemedi mi?”

“Söylemedi, hepinize selamı var.” Şimdi düşünme sırası eşimdeydi. O da tıpkı benim gibi Vedat’ın neden aradığını düşünmeye başladı. Neler konuştuğumuzu bana tekrar tekrar anlattı. Sonra aklımıza gelen ihtimalleri birbirimize söylemeye başladık.

“Borç falan mı isteyecekti acaba?”

“Sanmam.”

“Bir sıkıntısı olmasın.”

“Olsa beni niye arasın?”

“Senden bitecek bir iş olamaz mı?”

“Benle ne işi olsun?”

“Sakın yanlış aramış olmasın. Yanlış arar sonra da ayıp olmasın diye birkaç kelime konuşur.”

“Onu ben de düşündüm ama...” Eşimin bir anda yüz ifadesi değişti, gözleri kısıldı, dudaklarında imalı bir gülümseme belirdi. Sonra kaşlar çatıldı, işaret parmağını sallamaya başladı.

“Sen bir ara şu İddia işine çok düşkünleşmiştin. Benden habersiz sağdan soldan borç istiyordun. Sakın ondan da borç isteyip ödememiş olmayasın.”

“Yok.”

“Bak iyi düşün.”

“Yok dedim yahu!” Hanım ikna olmuştu. Bir süre sessizlikte sonra:

“Biz bunu çocukların sünnetine çağırdık mıydı? Beni çağırmadın diye sitem etmek için aramış olmasın.” dedi.

“Çağırdık da gelmediler. Hem düğünün üzerinden 5 sene geçti.”

“Doğru.”

“Sizi sordu, yengeme çocuklara selam söyle dedi. Acaba kardeşinin iflas ettiğini mi duydu?”

“Duysa ne olur ki?”

“Ne bileyim, insanlar bir tuhaf. Herkes birbirinin açığını, kusurunu arıyor. Bu konuyu bana sormayan kalmadı.”

“O yüzden arayacağını sanmıyorum. Hem Vedat, benim kardeşim olduğunu bile biliyordu.”

“Neden aradı acaba?”

“Mutlaka bir sebebi olmalı, mutlaka.”

Bu sırada çocuklar da bir bir odaya dökülmeye başladılar. Ne konuştuğumuzu öğrenince onlar da bazı tahminlerde bulundular. İşin içinden çıkmadık. Küçük kızım Zehra bir ara:

“Baba bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” dedi. Hepimiz umutla kızıma döndük. Koro halinde sorduk:

“Neymiş.”

“Vedat’ı ara beni neden aradın diye sor.” Yine

hep bir ağızdan:

“Olur mu öyle şey?” deyip geçtik. Bize Vedat’tan daha yakın olan birkaç akrabayı arayıp ağızlarını aradım. Vedat’ın şimdiki durumunu, bir sıkıntısı olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Dişe dokunur bir cevap alamadım. Saatler ilerledikçe Zehra’nın fikri aklımıza yatmaya başladı. Yarın ilk iş olarak Vedat’a telefon edip beni neden aradın diye soracaktım.

Aklıma bir şey takıldı mı uyku uyuyamam. Yataktaki döner dururum. O gece de uyuyamadım. Ben uyumadığım gibi eşim de uyumadı. Sabah erkenden ayaktaydık. Hafta sonu olduğundan tüm aile bir arada kahvaltımızı yaptık. Herkes heyecanla Vedat’ın aranmasını bekliyordu. Saat daha sekizdi. Adamı bu saatte rahatsız etmeyelim, öğleden sonra arayalım dedik. Ama saat ona kadar ancak sabredebildik. Telefonun tuşlarına dokundum. Telefon defalarca çaldıktan sonra açıldı. Vedat da benim gibi telefonu açmakta tereddüt mü etti, yoksa uyuyor muydu bilmiyorum.

“Alo”

“Alo merhaba Vedat.”

“Merhaba İrfan.”

“Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

“Ben de iyiyim.”

“Ee daha daha nasılsın?”

“İyiyim dedim ya.”

“Aman iyi ol. İyisin değil mi?”

“İyiyim dedim ya İrfan.”

Bir süre sessizce bekledik. Konuşacak bir şey bulamıyordum. Sonunda aklımdaki soruyu pat diye sordum.

“Yahu sen dün beni neden aradın?”

“Hal hatır sormak için aradım.”

“Vedat, niye aradın doğru söyle!”

“Valla hal hatır sormak için aradım.”

Sinirim tepeme çıktı.

“Ulan sırf hal hatır sormak için telefon açılır mı, sapık mısın sen?”

Sesimi yükseltince Vedat da sinirlendi:

“N’olmuş aradıysam! İnsanlar birbirlerini sadece işleri düşünce mi arayacak?”

“İşin yok da neden arıyorsun be adam?”

“Lan insanlık öldü mü?” Daha fazla dayanamadım:

“Hay senin insanlığını...” deyip telefonu kapattım.